

מחשבת פיגול.

אמר רבא: מאי טעמא דרבי אלעזר ברבי יוסי? דאמר קרא "המקריב המקריב קרבנו לה". מדקרי ליה "קרבנו", משמע שמדובר בבעלים וקרי ליה "המקריב". ומוכח כי גם הבעלים נקראים "המקריב", וקרינן בהו "המקריב — לא יחשב", שמחשבתם הפסולה פוסלת את הקרבן, כמו מחשבת הכהן המקריב.

אמר אביי: רבי אלעזר ברבי יוסי, ורבי אליעזר, ורבי שמעון בן אלעזר, כולחו סבירא להו: זה, הבעלים של הקרבן, מחשב מחשבת פיגול, וזה הכהן עובר, הויא מחשבתו הפסולה של מחשבה!

רבי אלעזר ברבי יוסי — הא דאמרן.

רבי אליעזר — דתנן: ישראל השוחט לעובד כוכבים את בהמתו, שחיטתו כשירה, מותרת הבהמה באכילה, שהרי השוחט ישראל הוא ולא איכפת לן ממחשבת הבעלים שמכוין שתהא שחיטתו של הישראל לעבודה זרה.

ורבי אליעזר פוסל את השחיטה ואוסרה באכילה, כדין שוחט לעבודת כוכבים, שמועילה מחשבת הבעלים לפסול את שחיטת הישראל.

רבי שמעון בן אלעזר — דתנן: כלל אמר

רבי שמעון בן אלעזר בשבת לגבי שיעור החיוב משום מלאכת הוצאה: כל דבר שאין לו חשיבות, שאין כשר להצניע, שאינו ראוי להצניעו ולשומרו, כגון דם נדה או דבר האסור בהנאה, וכן דבר שראוי להצניעו אם היה בו שיעור, אבל זה, מחמת קוטנו, אין מצניעין דבר קטן כמותו, אין חייבין עליו משום הוצאה בשבת.

אבל אם הוכשר לזה, שהיה אדם שהחשיבו והצניעו, על אף שאין בו שיעור של חשיבות כי לגביו הוא חשוב אפילו בשיעור פחות, ובא אחר והוציאו לאותו חפץ שהוכשר, נתחייב זה האחר המוציאו במחשבה של זה שהצניעו.

ועתה באה הגמרא לבאר שאמנם רבי אלעזר ברבי יוסי ורבי אליעזר ורבי שמעון בן אלעזר אמרו דבר אחד, אך לא כולם סוברים אחד את דינו של השני. אלא רבי אליעזר ורבי שמעון בן אלעזר, תרוייהו, אית להו **דרבי אלעזר ברבי יוסי** שאמר הבעלים במחשבתם מפגלים את עבודת הכהן.

כי **השתא, בחוץ, שלא במקום המקדש, כגון השוחט בהמת עובד כוכבים והמוציא בשבת, אמרינן** מחשבתו של זה קובעת ביחס לעובד.

אם כן, **בפנים, והיינו בקרבנות, 7 מיבעיא** לומר שמחשבתו של זה פוסלת עבודתו של זה, שהרי כל דין מחשבה נאמר בקרבנות.

7. פשטות הסוגיא היא שלומדים חוץ מפנים, וכמו שבקדשים מועילה מחשבת הבעלים לפגל, כך לענין שבת מועילה מחשבת אחר לחייב על

יחשבו על אכילת חוץ לזמנו ומקומו, אבל בקדשי קדשים שאין לבעלים שום אכילה והקטרה בקרבן אינם יכולים לפגל.